

Arrest

nr. 246 677 van 22 december 2020
in de zaak RvV X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE BEULE
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE BEULE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 15 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/01/2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn echtgenote nl. mevrouw K.T. (...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

- *Loonfiches van tewerkstelling bij A.I. (...) NV: weekcontracten, maart, april 2020 op naam van betrokkene*
- *Loonfiches van tewerkstelling bij Nv T.S. (...) september 2019, november 2019, december 2019, januari, februari, maart, april, mei, juni 2020 op naam van de referentiepersoon*

Vooreerst kan het inkomen, nav de tewerkstelling van betrokkene zelf, niet in rekening worden gebracht. Het is immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Wat dan de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon betreft. Op zich heeft de Belgische referentiepersoon wel voldoende inkomen uit de bewezen tewerkstelling, maar ze kan niet over dat inkomen beschikken gezien ze in collectieve schuldenregeling zit. In die zin ‘beschikt’ zij dus helemaal niet over voldoende bestaansmiddelen. Op de loonfiches staat er vermeld dat mevrouw 0 euro zelf in handen krijgt, haar volledige inkomen wordt klaarblijkelijk aan de ‘collectieve schuldenregeling’ overgemaakt. Het gaat dus niet over budgetbeheer, maar wel degelijk over het afbetalen van schulden. Ongetwijfeld krijgt de referentiepersoon ook zelf een bedrag ‘leefgeld’ in handen en zorgt de schuldenregeling ook voor het betalen van een aantal vaste kosten betreffende woonst en

nutsvoorzieningen zodat ze daar geen schuld kan opbouwen of problemen krijgt met huisvesting of toegang tot nutsvoorzieningen. Echter, mevrouw heeft nagelaten daarvan een detail voor te leggen, dus hebben wij het raden naar welk deel van het inkomen moet worden besteed aan schuldenvereffening en welk deel van het inkomen als bestaansmiddelen kan worden beschouwd omdat het wordt aangewend om het levensonderhoud van de referentiepersoon te financieren.

De Dienst Vreemdelingenzaken is niet bij machte om na te gaan welke bestaansmiddelen heden ter beschikking zouden zijn van de referentiepersoon, zonder dat de referentiepersoon ons daarvan in kennis heft gebracht. Het is aan betrokkene en/of de referentiepersoon om de aanvraag te voorzien van voldoende informatie opdat de toetsing van art. 40ter zou kunnen gebeuren.

Kortom bij gebrek aan informatie kan niet worden vastgesteld welke de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn en kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht er op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij meent “de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing” en zet in haar synthesememorie haar argumenten als volgt uiteen:

“Eerste middel: stabiele en toereikende bestaansmiddelen (zie verdere middelen 3 t/m 9)

De referentiepersoon, echtgenote van verzoeker, heeft een arbeidsovereenkomst voor bedienden van onbepaalde duur. Ze heeft een netto-inkomen boven 1.700 euro/maand (zie aanduiding op loonfiches). Het gaat weldegelijk om stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden. De referentiepersoon, echtgenote van verzoeker, heeft toereikende bestaansmiddelen. Dat verzoeker ook werkt en financieel in de mogelijkheid is om voor zichzelf te zorgen en dat op zich aantoonbaar is, noch verzoeker, noch referentiepersoon ten laste zullen vallen van de sociale bijstand. Dat de verklaring en documenten van de schuldbemiddelaar bewijzen dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het levensonderhoud van verzoeker te financieren. Dat de referentiepersoon stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft, hiermee is bewezen.

Tweede middel: andere voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische echtgenoot

Bijdrage in administratieve kosten

Dat de eerdere behandeling van de aanvraag bewijst dat de bijdrage in administratieve kosten reeds werd vervuld.

Unieburgerschap

De referentiepersoon, echtgenote van verzoeker, is onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie, de echtgenote heeft de Belgische nationaliteit.

I. Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap

Verzoeker is de echtgenoot van een Belg (stuk 3)

II. Ouder dan 18 jaar

Verzoeker en zijn echtgenote zijn ouder dan 18 jaar.

III. Voldoende huisvesting

De echtgenote van verzoeker beschikt over voldoende huisvesting om verzoeker op te vangen. De woning voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid, zoals bepaald in artikel 2, §1, lid 1 Woninghuurwet (stuk 4).

IV. Ziekteverzekering

De echtgenote van verzoeker heeft een ziekteverzekering die de risico's van verzoeker dekt (stuk 5)

V. Gezinscel

Verzoeker vormt samen met zijn echtgenote een gezinscel.

Aangezien de voorwaarden van gezinshereniging vervuld zijn, dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden

Verzoeker meent de volgende bijkomende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Middelen :

Wat is een middel?

Een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvV 22 januari 2010, nr. 199.798)

Derde middel:

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: Schending van de materiële motiveringsplicht: Schending van art. 40ter § 2 eerste lid, 1° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gelet de gegevens van het dossier, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid, zorgvuldigheidsnorm, evenredigheidsnorm - onjuiste interpretatie van de voorgebrachte gegevens.

Vaste RvV en RvS-rechtspraak veroordeelt beslissingen van DVZ waaruit niet blijkt dat de DVZ een individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. Zie o.m. RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; RvV 26 september 2012, nr. 88.251.

Er is niet met alle elementen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 22 november 2012, nr. 221;475). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De verwerende partij moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen en maakte een manifest appreciatiefout.

De Raad onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feiten vaststelling en of in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. De beslissing is kennelijk onredelijk (inkomen is stabiel, toereikend en regelmatig) : uit de stukken blijkt alsmede het eigen inkomen van verzoeker waar verwerende partij, ten onrechte, geen rekening mee wenst te houden, daar dit echter wel dient.

Maar de uiteenzetting van verzoeker mag niet louter steunen op theoretische beschouwingen en de grieven mogen niet vaag zijn. In casu zijn grieven duidelijk (zie ook verder) en geen loutere beweringen.

In casu is dit manifest overtreden: waarom:

Als de referentiepersoon van verzoeker niet in schuldbemiddeling was geweest, was er geen probleem geweest.

Nu is schuldbemiddeling juist een vorm om een persoon niet naar de sociale hulp te leiden.

De referentiepersoon doet al het nuttige maar wordt afgestraft door verwerende partij die een verkeerde interpretatie geeft aan de behoeften:

Andere basisprincipes uit de rechtspraak van het Hof van Justitie

In zijn rechtspraak benadrukte het HvJ dat gezinshereniging de algemene regel is en dat de inkomenseis in de richtlijn strikt uitgelegd moet worden. Lidstaten mogen hun bevoegdheid (om een inkomenseis op te leggen) nooit zo gebruiken dat ze afbreuk doen aan het doel van de richtlijn, het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect ervan. Ook moeten lidstaten de inkomenseis steeds toepassen in het licht van artikel 7 (recht op gezinsleven) en 24 (hoger belang van het kind) van het Handvest van de Grondrechten van de EU (HvJ 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08; HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11).

Meer nog:

Praktijk DVZ

Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) interpreteert de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zo dat de bestaansmiddelen afkomstig moeten zijn van de gezinshereniger zelf. De gezinshereniger is de Belg of derdelander die een familielid wil laten overkomen of inschrijven.

Daarom houdt DVZ geen rekening met de bestaansmiddelen van het familielid dat gezinshereniging vraagt. Bijvoorbeeld als het familielid de aanvraag in België indient en tijdens de aanvraagprocedure al werkt en eigen inkomsten heeft. DVZ neemt evenmin de bestaansmiddelen in aanmerking van derden, zoals andere inwonende familieleden van de referentiepersoon.

RvV-rechtspraak

In tal van arresten oordeelde de RvV dat DVZ zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

- Volgens de Verblijfswet (Vw) moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*. Bijgevolg kunnen ook inkomsten die in het buitenland gegenereerd worden, in overweging genomen worden. De bestaansmiddelen moeten evenmin rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien
- Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.
- Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner
- Volgens DVZ zal, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, vermeden kunnen worden dat het familielid tijdens zijn verblijf ten laste komt van de sociale bijstand als de Belg in eigen hoofde over bestaansmiddelen beschikt. De RvV gaat daarmee niet akkoord en wijst erop dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft. Ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn. De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006). De RvV ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.
- De RvV verwijst ook naar artikel 221 Burgerlijk Wetboek dat elke echtgenoot verplicht naar vermogen bij te dragen tot de lasten van het huwelijk. Als een van de echtgenoten die verplichting niet nakomt, kan de andere echtgenoot zich door de familierechtbank laten machtigen om de inkomsten van de eerste echtgenoot te ontvangen.

- Ook artikel 40bis § 4, tweede lid Verblijfwet, dat gaat over de familie van een economisch niet-actieve Unieburger, stelt als voorwaarde dat die Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moet 'beschikken'. Over die categorie heeft het Hof van Justitie uitdrukkelijk gezegd dat er geen vereiste gesteld kan worden over de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006)

De bestaansmiddelen van de echtgenoot van een Belg zijn géén uitgesloten bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° Verblijfwet. Dat wil zeggen leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering, overbruggingsuitkering, en werkloosheidsuitkering als er geen bewijs is van een actieve zoektocht naar werk.

Artikel 20 VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegt wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie o.m. HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met artikel 20 VWEU wijst de RvV ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vw beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Hierbij wijst de RvV erop dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

De RvV concludeert dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid Vw ertoe leidt dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, wijst de RvV erop dat DVZ, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vw wettelijk verplicht is een behoefteanalyse te verrichten. Hierbij dient "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" uitgemaakt te worden "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse. Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven,..." te beschouwen.

Het is ook mogelijk dat niet het familielid dat gezinshereniging vraagt bestaansmiddelen heeft, maar een ander inwonend familielid van de gezinshereniger. Ook daar moet DVZ rekening mee houden, voor zover de gezinshereniger kan 'beschikken' over die inkomsten (RvV nr 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 136.363 van 15 januari 2015 en RvV nr. 65.747 van 24 augustus 2011).

RvS-rechtspraak

In verschillende cassatie-arresten schreeft de Raad van State de rechtspraak van de RvV terug: door te stellen dat de bestaansmiddelen bij gezinshereniging niet noodzakelijk afkomstig hoeven te zijn van de gezinshereniger zelf, maar ook afkomstig mogen zijn van andere personen, schendt de RvV artikel 40ter, tweede lid Verblijfwet (RvS nr. 240.164 van 12 december 2017; RvS nr. 230.955 van 23 april 2015 en RvS nr. 232.612 van 20 oktober 2015).

De Raad van State baseert zich voornamelijk op het arrest van het Grondwettelijk Hof over de laatste grote wetwijziging gezinshereniging (GwH nr. 121/2013 van 26 september 2013), waaruit zou blijken dat de bestaansmiddelen wel degelijk afkomstig moeten zijn van de gezinshereniger zelf. De RvV deelt die zienswijze niet: volgens de RvV heeft het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak gedaan over de kwestie of het woord "beschikt", zoals opgenomen in artikel 40ter Vw, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen (RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; tegen beide arresten werd een cassatieberoep ingediend dat om procedurele redenen verworpen werd). Het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019, nr. 149/2019 steunt zich op bovenvermeld arrest (zie A.2.3).

DVZ blijft bij zijn standpunt dat de bestaansmiddelen afkomstig moeten zijn van de Belg zelf.

In de hierboven besproken rechtspraak ging het telkens om gezinshereniging met een Belg. Maar deze rechtspraak is ook van toepassing op gezinshereniging met een derdelander omdat de bestaansmiddelenvoorwaarde in beide regimes op identiek dezelfde wijze geformuleerd is in de Verblijfwet.

Besluit

De verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van 40ter § 2 eerste lid, 1° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bij het nemen van de bestreden beslissing, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid, zorgvuldigheidsnorm, evenredigheidsnorm - onjuiste interpretatie van de voorgebrachte gegevens..

Haar beslissing is op een niet-redelijke en niet-zorgvuldige wijze voorbereid en uitgesproken en op een onjuiste interpretatie van de voorgebrachte gegevens

Vierde middel:

Motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verwerende partij dient in de akte, in casu van 15.6.2020 de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing en grondslag liggen en op afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2001, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent (= relevant) moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dit gebeurde in casu niet.

Vijfde middel:

Artikel van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004

Geen juiste toepassing van artikel 7.1 en 7.2 van deze richtlijn in samenspraak met de andere middelen.

Zesde middel: Wettigheidstoezicht

Is de verwerende partij uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (zie RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Volgens verzoeker is dit niet gebeurd door geen rekening te houden met zijn inkomen en om wat de referentiepersoon betreft te verwijzen naar schuldbemiddeling.

Zevende middel: Beginsel van behoorlijk bestuur en openbaarheid van bestuur: werkwijze van de DVZ moet uitgelegd worden (zorgvuldigheidsnorm-evenredigheidsnorm: zie hierboven)

Verwerende partij legt niet uit hoe zij te werk is gegaan conform behoorlijk bestuur en openbaarheid van bestuur. De beginselen worden hieronder vermeld en zijn verwerkt in de andere middelen, maar concreet heeft verwerende partij hierop zelfs geen antwoord gegeven zodat zij niet zijn nageleefd en er annulatie tussenkomt.

Formele beginselen

Voorbeelden zijn:

- *Legaliteitsbeginsel.* Er is geen bevoegdheid zonder grondslag in wet of Grondwet.
- *Zorgvuldigheidsbeginsel.* De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen: correcte behandeling van de burger, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, procedure goed volgen en deugdelijke besluitvorming
- *Motiveringsbeginsel.* De overheid moet haar besluiten goed motiveren: de feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn
- *Rechtszekerheidsbeginsel.* De overheid moet haar besluiten zó formuleren dat de burger precies weet waar hij aan toe is of wat de overheid van hem verlangt. Bovendien moet de overheid de geldende rechtsregels juist en consequent toepassen.
- *Fair-play-beginsel.* Het Fair-play-beginsel zorgt voor een eerlijke behandeling van een besluit. Het bestuursorgaan vervult zijn taak zonder vooringenomenheid of partijdigheid
- *Verbod op détournement de procédure.* Er mag geen lichtere procedure worden gevolgd om tot een besluit te komen, wanneer daarvoor een met meer waarborgen omklede procedure openstaat.

Materiële beginselen

De materiële beginselen hebben betrekking op de inhoud van bestuursbesluiten. Voorbeelden zijn: specialiteitsbeginsel, materiële rechtszekerheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en het verbod op détournement de pouvoir.

- *Specialiteitsbeginsel.* Een bestuursorgaan mag alleen die belangen behartigen waarvoor de betrokken wet of regeling een grondslag biedt
- *Evenredigheidsbeginsel.* De overheid moet ervoor zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van het besluit
- *Materiële rechtszekerheidsbeginsel.* Een burger die gedurende een ruime periode een bepaalde rechtspositie heeft opgebouwd, mag er in principe op vertrouwen dat deze rechtspositie kan worden voortgezet, dan wel dat hij bij gewijzigd beleid gecompenseerd wordt.
- *Gelijkheidsbeginsel.* De overheid moet gelijke gevallen op gelijke wijze behandelen. Verbod van détournement de pouvoir. Een bestuursorgaan mag de hem geattribueerde of gedelegeerde bevoegdheid alleen gebruiken voor het doel waarvoor die bevoegdheid is gegeven
- *Vertrouwensbeginsel.* Ook wel beginsel van de opgewekte verwachting. Wie op goede gronden - bijvoorbeeld na een duidelijke toezegging - erop mag vertrouwen dat de overheid een besluit neemt, heeft daar ook recht op.

Achtste middel: artikel 8 EVRM en artikel 22 Grondwet

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

- "1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Verzoeker voegt zich samen met een Belg. Ze vormen feitelijk een gezinscel. Dat ze hiermee een affectieve- en een financiële band bewijzen: zij zijn gehuwd. Als er kinderen komen kan het belang van het kind niet over het hoofd gezien worden en de dan toepasselijke wetgeving.

Gelet op het feit dat er sprake is van een hecht gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, diende de verwerende partij rekening te houden met de mogelijk schending van artikel 8 EVRM, hetgeen de verwerende partij niet gedaan heeft.

De verwerende partij maakt zich derhalve hierbij schuldig aan een schending van artikel 8 EVRM.

Het is niet omwille van het feit dat de verwerende partij meent dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter § 2eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (betwist op zich), dat verzoeker zich niet kan bevinden in een gezinssituatie die dient beschermd te worden overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Verzoeker meent dat het gezinsleven dat hij onbetwistbaar heeft met de referentiepersoon op disproportionele wijze wordt aangetast, in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd welke motieven opgesomd in alinea 2 van artikel 8 EVRM de aantasting van het gezinsleven zouden rechtvaardigen, noch in welke mate deze aantasting proportioneel zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM beschermt naast het gezinsleven tevens het privéleven.

Onder het recht op respect van het privé-leven, toegekend door de internationale beschermingsinstrumenten van de rechten van de mens, moet worden verstaan als « het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, sexuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd» (J.-L. RENCHON, «La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed, Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In het onderhavig geval, moet het onderzoek naar de proportionaliteit uitgevoerd worden, rekening houdend met dit recht op het privé-leven.

De Raad van State, preciseert in dit opzicht in haar arrest n° 58.969 van 1 april 1996 dat « het recht op respect van het privé- en familieleven, toegekend door het art. 8.1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan worden beperkt door de contracterende Staten binnen de grenzen vastgesteld door het art. 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de lijn ligt van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk op het bovenvermelde art. 8 uitmaakt, de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, effectief strijdig kan blijken te zijn met dit artikel. » (R.D.E.. 1996, p. 743-744)

Paragraaf 2 van deze zelfde beschikking staat geen inmenging in dit recht toe dan op voorwaarde dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in deze paragraaf en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Naast deze "principes" doet het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beroep op een aantal criteria, die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt.

Ten eerste is er het pertinentie criterium. De maatregel moet relevant zijn om het beoogde doel te bereiken. Inzake quod certe non.

Een tweede criterium is dat van de proportionaliteit. Hier is de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In casu kan moeilijk worden aanvaard dat de beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft.

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume 1, VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij op voormelde vragen geen antwoord.

Besluit:

Dat verzoeker aldus aantoont dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op privé- en familieleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissing met deze gegevens verzuimt rekening te houden.

Bijgevolg is dit middel ernstig.

Negende Middel: Rechten van verdediging:

Wordt niet correct uitgeoefend en hier zou een vraag aan het grondwettelijk hof moeten gesteld worden:

1. Is de inhoud van het annulatieberoep en de werkwijze hiervan wel conform onze grondwet?

2. Waarom mogen geen nieuwe stukken neergelegd worden (zo bepaald in annulatieberoep procedure) maar is dat conform de grondwet?
3. Geen middel of nieuw middel naar voor brengen tijdens de procedure terwijl de verwerende partij in een betere positie wordt gelaten: ongelijkheid van wapens.
4. Zijn de bepaalde termijnen wel conform de rechten van verdediging (zie de potpourriwetten waar bijvoorbeeld de termijn om in hoger beroep in strafzaken grondig werd verlengd).
5. Waarom worden de bepalingen van het gerechtelijk wetboek met betrekking tot behandelen van een zaak uitgesloten of niet naar analogie toegepast?

HOE:

Indien in een rechtszaak een vermoeden bestaat dat een wetgevende akte ongrondwettig is, dient de rechter een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. De rechter moet dan wachten op een uitspraak van het Hof. Als de rechter een antwoord krijgt van het Grondwettelijk Hof dient hij zich ook aan deze uitspraak te houden, hij dient (in geval dat op de prejudiciële vraag positief wordt geantwoord) de omstreden wet/decreet/ordonnantie in deze zaak dus buiten toepassing te laten. Let op: de ongrondwettige wet/decreet/ordonnantie blijft nog steeds bestaan in de rechtsorde! Na een prejudiciële vraag waarop het Grondwettelijk Hof de ongrondwettigheid van een wet/decreet/ordonnantie bevestigt gaat ook terug een termijn van 6 maanden in waarin men een aanvraag tot vernietiging kan indienen. De rechter kan het Grondwettelijk Hof niet omzeilen door te stellen dat zij een wetgevende akte toetst aan een internationaal verdrag, dat ruimere bescherming biedt dan de Belgische Grondwet, waardoor ze dus de wetgevende akte in feite toetst aan de Grondwet, zonder een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Indien een internationaal verdrag een analoge bepaling heeft in de Grondwet heeft het Grondwettelijk Hof zich bevoegd geacht om dit te toetsen aan de wetten, decreten en ordonnanties.

Aangezien de voorwaarden van gezinshereniging vervuld zijn, dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift twee middelen heeft uiteengezet, en deze herneemt in het eerste en het tweede middel van haar synthesesemorie. Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij nieuwe argumenten ontwikkelt in het derde tot en met het negende middel van haar synthesesemorie.

De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesesemorie in te dienen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesesemorie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesesemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., *in fine*). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat “in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd

worden" (*Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23*). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie "zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60" van dezelfde wet dat bepaalt dat "geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn". Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe "middelen", dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat".

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesememorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij in haar derde tot en met haar negende middel van de synthesememorie voor het eerst de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 7.1 en 7.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, van het "beginsel van behoorlijk bestuur en openbaarheid van bestuur", van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 22 van de Grondwet en van de rechten van verdediging met de stelling dat een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Grondwettelijk Hof, opwerpt en vervolgens hierover een juridisch en feitelijk betoog uitwerkt, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij in haar synthesememorie nieuwe rechtsmiddelen uiteenzet en deze voor het eerst toelicht en dat geenszins blijkt dat de eigenlijke grondslag van deze middelen nog niet bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting wijst op 'de beslissing' van het Hof van Justitie en 'het' arrest van de Raad en stelt dat rekening moet gehouden worden met rechtspraak die dateert van na het verzoekschrift, laat zij na te verduidelijken op welke rechtspraak zij doelt. In zoverre de verzoekende partij doelt op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, waarnaar verwezen wordt in arresten van de Raad, kan de Raad enkel vaststellen dat deze rechtspraak van het Hof niet dateert van na het indienen van het verzoekschrift, zodat de verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid had om te verwijzen naar deze rechtspraak en/of hieromtrent een middel te ontwikkelen in het inleidende verzoekschrift.

Het derde tot en met het negende middel is dan ook laattijdig en onontvankelijk.

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan noch over de laatsttijdig aangevoerde "middelen".

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen heeft pogen aan te tonen door loonfiches op naam van zichzelf en op naam van haar echtgenote, *in casu* tevens de referentiepersoon, bij haar aanvraag neer te leggen.

3.6. De verwerende partij heeft hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

- *Loonfiches van tewerkstelling bij A.I. (...) NV: weekcontracten, maart, april 2020 op naam van betrokkene*
- *Loonfiches van tewerkstelling bij Nv T.S. (...) september 2019, november 2019, december 2019, januari, februari, maart, april, mei, juni 2020 op naam van de referentiepersoon*

Vooreerst kan het inkomen, nav de tewerkstelling van betrokkene zelf, niet in rekening worden gebracht. Het is immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Wat dan de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon betreft. Op zich heeft de Belgische referentiepersoon wel voldoende inkomen uit de bewezen tewerkstelling, maar ze kan niet over dat inkomen beschikken gezien ze in collectieve schuldenregeling zit. In die zin 'beschikt' zij dus helemaal niet over voldoende bestaansmiddelen. Op de loonfiches staat er vermeld dat mevrouw 0 euro zelf in handen krijgt, haar volledige inkomen wordt klaarblijkelijk aan de 'collectieve schuldenregeling' overgemaakt. Het gaat dus niet over budgetbeheer, maar wel degelijk over het afbetalen van schulden. Ongetwijfeld krijgt de referentiepersoon ook zelf een bedrag 'leefgeld' in handen en zorgt de schuldenregeling ook voor het betalen van een aantal vaste kosten betreffende woonst en nutsvoorzieningen zodat ze daar geen schuld kan opbouwen of problemen krijgt met huisvesting of toegang tot nutsvoorzieningen. Echter, mevrouw heeft nagelaten daarvan een detail voor te leggen, dus hebben wij het raden naar welk deel van het inkomen moet worden besteed aan schuldenvereffening en welk deel van het inkomen als bestaansmiddelen kan worden beschouwd omdat het wordt aangewend om het levensonderhoud van de referentiepersoon te financieren.

De Dienst Vreemdelingenzaken is niet bij machte om na te gaan welke bestaansmiddelen heden ter beschikking zouden zijn van de referentiepersoon, zonder dat de referentiepersoon ons daarvan in kennis heft gebracht. Het is aan betrokkene en/of de referentiepersoon om de aanvraag te voorzien van voldoende informatie opdat de toetsing van art. 40ter zou kunnen gebeuren.

Kortom bij gebrek aan informatie kan niet worden vastgesteld welke de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn en kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen."

3.7. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de referentiepersoon, haar echtgenote, een arbeidsovereenkomst heeft voor bedienden van onbepaalde duur, dat ze een netto-inkomen heeft van boven 1.700 euro per maand, dat het wel degelijk gaat om stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden en dat de referentiepersoon toereikende bestaansmiddelen heeft.

Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name dat de Belgische referentiepersoon op zich wel voldoende inkomen uit de bewezen tewerkstelling heeft, maar dat ze niet over dat inkomen kan beschikken gezien ze in collectieve schuldenregeling zit, dat zij in die zin dus helemaal niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, dat er op de loonfiches vermeld staat dat mevrouw nul euro zelf in handen krijgt, dat haar volledige inkomen klaarblijkelijk aan de collectieve schuldenregeling wordt overgemaakt, dat het dus niet gaat over budgetbeheer, maar wel degelijk over het afbetalen van schulden, dat de referentiepersoon ongetwijfeld ook zelf een bedrag "leefgeld" in handen krijgt en de schuldenregeling ook zorgt voor het betalen van een aantal vaste kosten betreffende woonst en nutsvoorzieningen zodat ze daar geen schuld kan opbouwen of problemen krijgt met huisvesting of toegang tot nutsvoorzieningen, dat de referentiepersoon echter heeft nagelaten daarvan een detail voor te leggen, zodat de verwerende partij er het raden naar heeft welk deel van het inkomen moet worden besteed aan schuldenvereffening en welk deel van het inkomen als bestaansmiddelen kan worden beschouwd omdat het wordt aangewend om het levensonderhoud van de referentiepersoon te financieren, dat de verwerende partij niet bij machte is om na te gaan welke bestaansmiddelen heden ter beschikking

zouden zijn van de referentiepersoon, zonder dat de referentiepersoon haar daarvan in kennis heeft gesteld, dat het aan de verzoekende partij en/of de referentiepersoon is om de aanvraag te voorzien van voldoende informatie opdat de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zou kunnen gebeuren, dat kortom, bij gebrek aan informatie, niet kan worden vastgesteld welke de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn en de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan gebeuren. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verwerende partij betwist ook geenszins dat de referentiepersoon op zich wel een inkomen uit tewerkstelling heeft, noch dat zij stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen heeft, doch stelt vast dat de referentiepersoon er niet over kan beschikken, minstens dat de verwerende partij niet bij machte is om na te gaan welke bestaansmiddelen heden ter beschikking zouden zijn van de referentiepersoon, zonder dat de referentiepersoon haar daarvan in kennis heeft gesteld. Dit wordt overigens door de verzoekende partij niet betwist.

3.8. Waar de verzoekende partij stelt dat de verklaring en documenten van de schuldbemiddelaar bewijzen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar levensonderhoud te financieren, kan de Raad slechts vaststellen dat deze documenten, blijkens de stukken van het administratief dossier, niet voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij kan aantonen dat haar echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar levensonderhoud te financieren, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen en alle relevante stukken aan de verwerende partij over te maken.

3.9. In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat zij ook werkt en financieel in de mogelijkheid is om voor zichzelf te zorgen en dat op zich aantoonbaar dat noch zij, noch de referentiepersoon ten laste zullen vallen van de sociale bijstand, weerlegt noch ontkracht zij het motief dat haar inkomen naar aanleiding van haar tewerkstelling zelf niet in rekening wordt gebracht, dat het immers de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat zij zich bij de referentiepersoon kan voegen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid van de term "beschikt", volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen", met uitsluiting van die van zijn partner, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. De verzoekende partij toont met haar betoog in het eerste middel van haar synthesesmemorie aldus niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met haar eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon, haar echtgenote, is die moet aantonen dat zij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.

3.10. Waar de verzoekende partij in een tweede middel een betoog uitzet omtrent de andere voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische echtgenoot, met name over de bijdrage in administratieve kosten, Unieburgerschap, huwelijk of gelijkgesteld partnerschap, ouder dan achttien jaar, voldoende huisvesting, ziekteverzekering en gezinscel en stelt dat de eerdere behandeling van de aanvraag bewijst dat de bijdrage in administratieve kosten reeds werd vervuld, dat de referentiepersoon, haar echtgenote, onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie en de Belgische nationaliteit heeft, dat zij de echtgenoot is van een Belg, dat zij en haar echtgenote ouder zijn dan achttien jaar, dat haar echtgenote beschikt over voldoende huisvesting om haar op te vangen, dat de woning voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid, zoals bepaald in artikel 2, §1, eerste lid van de Woninghuurwet, dat haar echtgenote een ziekteverzekering heeft die de risico's van de verzoekende partij dekt, dat zij samen met haar echtgenote een gezinscel vormt, dat aangezien de voorwaarden van gezinshereniging vervuld zijn, het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard, kan de Raad slechts vaststellen dat voornoemde bewijsstukken en beweringen geen afbreuk doen aan het motief dat de verwerende partij niet bij machte is om na te gaan welke bestaansmiddelen heden ter beschikking zouden zijn van de referentiepersoon, zonder dat de referentiepersoon haar daarvan in kennis heeft gesteld, dat het aan de verzoekende partij en/of de referentiepersoon is om de aanvraag te voorzien van voldoende informatie opdat de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zou kunnen gebeuren, dat bij gebrek aan informatie niet kan worden vastgesteld welke de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn en de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan gebeuren. Zelfs indien de voorgelegde bewijsstukken zouden aantonen dat de overige voorwaarden voor een gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn voldaan, blijft voornoemd motief inzake het onvoldoende aangetoond hebben van het ter beschikking hebben van bestaansmiddelen overeind en volstaat dit motief om de bestreden beslissing te schragen. Ook in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de te vervullen voorwaarden voor gezinshereniging cumulatief zijn en dat aangezien minstens één voorwaarde niet vervuld is, de aanvraag wordt geweigerd. De verzoekende partij weerlegt deze vaststelling niet. Het betoog van de verzoekende partij over de overige voorwaarden van gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

3.11. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.12. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond. De overige middelen zijn onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER